

ELTA TV – analiza slučaja

Uvodne informacije

Tužilaštvo BiH je 8. januara 2016. godine Sudu BiH podnijelo optužnicu protiv više lica, među kojima i tri novinara/novinarke *ELTA* televizije (Dejan Rakita, glavni i odgovorni urednik, Marijana Savić, odgovorna urednica informativnog programa, i Mira Kostović, urednica i voditeljica programa „*U sred srijede*“). Novinari/novinarke su optuženi kao treće, četvrto i petooptuženi u ovom predmetu.

Prvooptuženi je gost u programu „*U sred srijede*“ (emitovan 19. februara 2014. godine) Milan Mandić, član Savjetodanog odbora Instituta za nestala lica BiH i predsjednik Udruženja porodica nestalih Sarajevsko-romanijske regije. Drugooptuženi je osnivač *Elta TV* - Društvo za građevinarstvo, trgovinu i usluge „*Stijena Herc d.o.o.* Ljubinje, sa Poslovnom jedinicom u Banjaluci u okviru koje djeluje *ELTA TV*, čiji je direktor Slavomir Ćuk.

Optužnica je podnesena zbog navodno počinjenog krivičnog djela „izazivanja nacionalne, rasne i vjerske mržnje, razdora i netrpeljivosti“ iz člana 145a stav 1. KZ BiH.

Sudija za prethodni postupak je 15. februara 2016. odbio optužnicu jer je, nakon „izvršenih činjeničnih provjera“ zaključio da „*nema dokaza o osnovanoj sumnji da su, na način opisan u optužnici, (optužena lica) počinila krivična djela koja su im stavljena na teret*“.

Međutim, na žalbu Tužilaštva BiH, vijeće Suda BiH je 23. februara 2016. odbilo to rješenje i potvrdilo optužnicu. Nakon toga je sudija za prethodno saslušanje dostavio optužnicu svim optuženim licima i pozvao ih da u roku od 15 dana dostave prigovor na optužnicu.

Povod za ovu optužnicu i sudski postupak je program *ELTA Televizije* koji je emitovan 19. februara 2014. godine. Naime, *ELTA TV* je u terminu emisije „*U sred srijede*“ emitovala razgovor sa Milanom Mandićem, članom Savjetodavnog odbora Instituta za nestala lica BiH, u trajanju od 40 minuta. U tom programu sagovornik je izrekao ocjene o zločinima počinjenim u Srebrenici za koje Tužilaštvo navodi da predstavljaju krivično djelo „izazivanja nacionalne, rasne i vjerske mržnje, razdora i netrpeljivosti“ iz člana 145 a stav 1. KZ BiH.

Ključni elementi optužnice

U optužnici se tvrdi da je gost tog programa (Milan Mandić) „*javno raspirivao nacionalnu i vjersku mržnju, razdor i netrpeljivost među konstitutivnim narodima koji žive i borave u Bosni i Hercegovini, čime je učinio krivično djelo izazivanja nacionalne, rasne i vjerske mržnje, razdora i netrpeljivosti iz člana 145a stav 1. KZ BiH*“.

Tužilaštvo pri tome navodi citat Mandićevog odgovora (32. minuta video snimka) kao glavni osnov tom stavu:

„Govore Munira Subašić i Mehmedović: „Stiće Božja pravda“. Božja pravda je u Srebrenicu stigla! To otvoreno i javno govorim svugdje. U Srebrenici je žestok ratni zločin napravljen, u Skelanima, u Kravicama, u Bratuncu, u Srebrenici, Donjim Potočarima '92, i '93. godine, a Božja pravda je stigla '95. godine! E, to je Božja pravda! Moram da im kažem, dosta dokumenata imam i dosta svjedoka, koji su na našu veliku radost preživjeli, da su upravo oni za kojima žene Srebrenice plaću silovali djevojčice od 12 do 15 godina, poslije toga klali i palili, i '95. ga stigla Božja kazna, ubijen kao pripadnik Orićevih zločinaca. I danas ja treba da saosjećam sa takvim osobama?! To mi ne pada napamet. Ne pada mi napamet da suosjećam sa nekim ko je silovao dijete, poslije toga ga zaklao, a '95. godine ga stigla kazna, ubijen. I sada treba neki ceremonijal, svi da plaćemo nad takvim zločincem? On je zločinac, zločinac je ubijen; nije ubijen nevin čovjek...”

Pored prvooptuženog Mandića, ostali optuženi (Društvo za građevinarstvo, trgovinu i usluge „Stijena Herc d.o.o. Ljubinja, sa Poslovnom jedinom u Banjaluci u okviru koje djeluje ELTA TV), te novinari i urednici okrivljuju se za „pomaganje u javnom izazivanju i raspirivanju nacionalne i vjerske mržnje, razdora i netrpeljivosti“, odnosno da (novinari i urednici) „nisu onemogućili javno isticanje tog nedozvoljenog sadržaja u toj emisiji“.

U optužnici se navodi i da je taj intervju repriziran narednog dana na istoj TV u dnevnom terminu i zatim postavljen na You tube kanalu ELTA TV i zadržan do decembra 2014. godine, „držeći tako te izjave Milana Mandića i dalje javno dostupnim neograničenom broju korisnika te mreže i kanala...”.

U analizi koja slijedi nećemo se baviti ispitivanjem osnova za krivični postupak po konkretnoj optužnici odnosu na Krivični zakon BiH, iako su sva javna reagovanja, koja su uslijedila, bila usmjerena protiv sudskog postupka za novinare i urednike ELTA TV.

Predmet ove analize su novinarski postupci u ovom programu i podsjećanje na profesionalne standarde, Evropsku konvenciju o zaštiti ljudskih prava, preporuke Vijeća Evrope i na sudsku praksu demokratskih zemalja i Evropskog suda za zaštitu ljudskih prava. Reagovanja nakon potvrđivanja optužnice uzeta su u obzir u ovoj analizi postupanja novinara u konkretnom programu.

Osude novinarskih organizacija

Nakon objavljenih informacija o potvrđivanju optužnice reagovali su Klub novinara u Banjaluci, *ELTA Televizija* i dio novinara i javnosti. Njihovi prigovori i kritike zbog započetog sudskog postupka uglavnom sadrže ove zajedničke elemente:

- Klub novinara Banjaluka „*upozorava da je potvrđivanje optužnice za nesprječavanje širenja nacionalne, rasne i vjerske mržnje, razdora i netrpeljivosti protiv novinara i urednika Elta TV presedan i pokušaj uvođenja neprihvatljive*

sudske prakse po kojoj bi u budućnosti novinari i urednici mogli da završe u zatvoru samo zbog prenošenja nečije izjave ili kritičkog stava”;

- Klub novinara Banjaluka "najoštrije osuđuje bilo kakav oblik govora mržnje i poziva regulatorna tijela za medije da reaguju, pogotovo ako novinari ili urednici svojim izjavama ili stavovima šire mržnju, razdor ili netrpeljivost bilo koje vrste, ali je nedopustivo da novinari i urednicikrivičnoodgovaraju zbog nečega što je neko drugi rekao ili izjavio, odnosno zbog prenošenja nečije izjave ili kritičkog stava, kao što je slučaj sa novinarima i urednicima Elta TV”;
- „Optužnicu razumijemo kao grub napad na slobodu medija i neprikosnoveno pravo novinara da prenosi informacije – što je temeljna funkcija i smisao novinarstva u društvu" (ELTA TV, saopštenje za javnost);
- „U konkretnom slučaju, nakon objave intervjua Milana Mandića, Elta TV nije dobila niti jedan prigovor, napomenu, kritiku, upit za demanti ili reakciju na izrečeni kritički stav. Javnost nije prepoznala tu emisiju i tu izjavu kao raspirivanje mržnje" (Elta TV);
- „U ovom slučaju RAK nije reagovao, što dokazuje da se ni ovlaštenom regulatoru elektronskih medija u BiH niko nije žalio da je bilo šta sporno u navedenom intervjuu" (ELTA TV);
- „Potvrđivanje optužnice protiv novinara i urednika „Elta TV" je presedan i pokušaj uvođenja neprihvatljive sudske prakse po kojoj bi u budućnosti novinari i urednici mogli završiti u zatvoru samo zbog prenošenja nečije izjave ili kritičkog stava" (Siniša Vukelić);
- „Posljednji u nizu slučajeva koji pokazuje koliko novinari nisu cijenjeni je besmislena tužba Tužilaštva BiH protiv Elta televizije zato što je u jednoj emisiji prenijela izjavu koja zaista jeste za svaku osudu. Ali kako je moguće da za javnu izrečenu riječ krivično odgovara televizija koja je tu izjavu prenijela, napominjem, u studijskoj emisiji?" (Dejan Šainović, komentar, Nezavisne novine, 22. mart 2016.).

Dodatna objašnjenja ELTA TV

Elta TV je u svom saopštenju upoznala javnost i sa nekoliko dodatnih činjenica u vezi sa slučajem Milana Mandića i Elta TV (prema objavljenom saopštenju <http://www.istinито.com/index.php/bih/drustvo/item/41372-elta-tv-optuznica-protiv-nas-je-grub-napad-na-slobodu-medija.html>):

- U brojnim nastupima u raznim medijima Milan Mandić je, kao predsjednik Udruženja porodica nestalih Sarajevsko-romanijske regije, često kritikovao rad Tužilaštva BiH;
- Mandić ih je redovno pozivao da traže nestale i poginule, da moraju otkopavati grobnice i procesuirati slučajeve. Elta TV smatra da bi za to trebali da se zalažu svi iskreni i poštteni ljudi, bez obzira na naciju, kao i Tužilaštvo, da bi nakon više od dvadeset godina bila okončana potraga za nestalima i da se procesuiraju slučajevi ratnih zločina;
- Elta TV će uvijek prva staviti svoj potpis na svaki dokument koji će iz medija u potpunosti izbaciti govor mržnje. Budite ubijeđeni da je Elta TV od svih televizija u BiH u najmanjoj mjeri dozvolila da to bude prisutno, što se može utvrditi iz svih naših autorskih emisija. Međutim, nijedan novinar nema moć da apsolutno sve

ocjenjuje na najidealniji način, poštujući realne uslove u kojima rade novinari, a to je vječna borba sa rokovima, odnosno novinarskim rječnikom rečeno - "cajtnot".

- Elta TV se ne želi upuštati u procjene izrečenih riječi gospodina Mandića. Taj posao mora biti prepušten ekspertima na ocjenu i to nije naša uloga...

Evropska konvencija i Evropski sud

Sloboda izražavanja, jednako kao i sloboda štampe/medija, neupitno je bitna za politički proces u demokratskom pluralističkom društvu u kojem bi svi trebalo da imaju mogućnost sudjelovanja u javnoj raspravi. Javne rasprave predstavljaju i suprotstavljane stavova, čak i mogućnost da one budu grube i da graniče s dobrim ukusom. To pravo slobode izražavanja i mišljenja štiti govornike od krivičnih postupaka osim u drastičnim slučajevima govora mržnje.

Sloboda izražavanja uključuje slobodu mišljenja i slobodu primanja i prenošenja informacija i ideja bez miješanja javne vlasti. Evropski sud za ljudska prava, čiji je rad zasnovan na Evropskoj konvenciji o ljudskim pravima i temeljnim slobodama, u sudskom predmetu *Handyside protiv Ujedinjenog Kraljevstva* (1076.), iznio je stav koji je kasnije potvrđen u nizu drugih presuda po kojem je nužno osigurati neometan protok informacija i ideja, pa i takvih koje „vrijeđaju, šokiraju ili uznemiravaju” u svrhu zaštite „pluralizma, tolerancije i širokogrudnosti bez kojih ne postoji 'demokratsko društvo'”.

Ostvarivanje slobode izražavanja može podlijegati ograničenjima ili kaznama, između ostalog, u interesu ugleda ili prava drugih građana i javnog dobra. U demokratskom društvu ograničenja moraju biti predviđena zakonom, a sudovima se prepušta da ocijene jesu li ona i neophodna i nužna. Pravo govora u javnom prostoru nije dakle apsolutno, već uključuje obaveze i odgovornosti. Međunarodni izvori prava osim toga zahtijevaju da države preduzimaju odgovarajuće mjere zaštite osoba koje bi mogle biti izložene prijetnjama ili diskriminaciji, neprijateljstvu ili nasilju zbog njihove etničke, kulturne, jezičke ili vjerske pripadnosti. Drugim riječima, demokratske su države dužne sankcionirati govor mržnje koji diskriminira, vrijeđa ili promovira drugačiji tretman. Borba protiv govora mržnje zahtijeva i sveobuhvatan pravni okvir koji treba da uspostavi balans između pravna slobodu izražavanja i prava na zaštitu od diskriminacije.

Govor mržnje ne podrazumijeva isključivo žrtvu, onoga kome je izvorno bio upućen, već i cijelu skupinu kojoj žrtva pripada. Ovakav je stav potvrdio i Evropski sud za ljudska prava u presudi u predmetu *Young, James and Webster protiv Ujedinjenog Kraljevstva* (1981.) u kojoj je istakao da „demokratija ne znači jednostavno da interesi većine moraju uvijek prevladati: neophodno je postići ravnotežu koja će omogućiti pravičan i prikladan tretman manjina i izbjevati bilo kakve zloupotrebe onih društvenih skupina koje imaju dominantan položaj”.

Slučaj Jersild protiv Danske

Za ovu analizu posebno je zanimljiv slučaj iz Evropskog suda *Jersild protiv Danske*, iz 1994. godine.

U Danskoj je krajem osamdesetih godina osuđen novinar Jens Olaf Jersild zbog intervjua sa trojicom mladića, deklariranih nacista, koji je emitovan u informativnom programu jedne TV stanice. Podstaknut novinskim informacijama, novinar je pozvao pripadnike ove grupe i od nekoliko sati materijala pripremio prilog od nekoliko minuta u kojem su sagovornici otvoreno izražavali mržnju prema imigrantima, čak „crnce“ nazivali životinjama i pravdali svaki zločin protiv njih. U intervjuu je učestvovao i socijalni radnik koji je govorio o posljedicama nasilničkog ponašanja.

Jersild je, zajedno sa urednikom informativnog programa i tim mladićima koji su učestvovali u intervjuu, u krivičnom postupku osuđen za govor mržnje. Danski sud je stao na stanovište da je novinar „*podstrekavao rasističke ideje i pomagao mladićima da ih prenesu*“. Odluka je argumentovana ocjenom da sam prilog nije imao nikakav doprinos javnoj raspravi, nije bio informativan već senzacionalistički i da je objavljeni prilog sadržavao uvredljive komentare.

Jersild je podnio predstavku Evropskom sudu za ljudska prava protiv Danske. Procjenjujući okolnosti slučaja, Evropski sud je ocijenio da je „*emitovanje uvredljivih komentara imalo za cilj da obesmisli sagovornike*“, a ne da širi rasističke ideje. Posebno je cijenio kontekst priloga. Uz to, novinar se u tom programu distancirao od iznijetih gledišta članova rasističke organizacije. Kako je sam prilog prikazan u okviru ozbiljnog informativnog programa namijenjenog užem krugu gledalaca, a u cilju informisanja javnosti o fenomenu rasizma i ksenofobije u Danskoj, Sud je stao na stanovište da „*novinar nije podstrekavao niti širio govor mržnje*“. Naprotiv, Sud je ocijenio da je izvještavanje novinara bilo objektivno i profesionalno i da su obaveze i odgovornosti novinara ispoštovane.

U ovom predmetu, kao i u predmetu *Thoma protiv Luksemburga* (2001), Evropski je sud konstatovao da bi „*kazna za novinara za pomoć u širenju izjava drugog lica... ozbiljno umanjivala doprinos štampe diskusijama o pitanjima od javnog interesa i takve kazne ne treba propisivati ukoliko ne postoje posebno jaki razlozi za to*“.

Slučaj ELTA TV

U svim javnim reagovanjima u slučaju *ELTA TV*, uz ostalo, lako je uočiti dva ključna stava. Prvi je - osuda „*bilo kakvog oblika govora mržnje, pogotovo ako novinari ili urednici svojim izjavama ili stavovima šire mržnju, razdor ili netrpeljivost bilo koje vrste*“ (Klub novinara Banjaluka). U tome se slaže i *ELTA TV* koja ističe da će „*uvijek prva staviti svoj potpis na svaki dokument koji će iz medija u potpunosti izbaciti govor mržnje*“. Drugi je - odbrana standarda koji se navodi kao da je apsolutan. „*Neprikosnoveno je pravo novinara da prenosi informacije – što je temeljna funkcija i smisao novinarstva u društvu*“ (iz saopštenja *ELTA TV*). U komentarima koji su uslijedili postavljeno je i pitanje „*kako je moguće da za javnu izrečenu riječ krivično odgovara televizija koja je tu izjavu prenijela... u studijskoj emisiji?*“

Prvi je stav nesporan (odgovornost novinara i medija kad sami koriste i produkuju govor mržnje), ali je drugi vrlo upitan.

Iako je, dakle, tačno, da su mediji odgovorni za govor mržnje kad ga sami koriste, njihova odgovornost nije isključena ni u slučajevima kad prenose tuđi govor mržnje na način da doprinose širenju govora mržnje i netrpeljivosti. Šta više, u novinarskoj i u sudskoj praksi u svijetu i kod nas bilo je mnogo više slučajeva pozivanja na sudsku ili profesionalnu odgovornost upravo u konkretnim primjerima prenošenja tuđeg govora mržnje nego što je bilo slučajeva kad su novinari i mediji sami koristili govor mržnje. Ipak, ovo se mnogo više odnosi na sudsku praksu nacionalnih sudova nego na praksu Evropskog suda.

To, naravno, ne znači da novinari i mediji ne mogu da izvještavaju o govoru mržnje kao društvenom fenomenu i da ne trebaju javnost da obavještavaju o takvom sadržaju. Naprotiv, opšte je prihvaćeno stanovište da mediji imaju obavezu da o govoru mržnje informišu javnost.

Da li će neki mediji ipak biti odgovoran zato što je prenio nečiji govor koji poziva na mržnju ili netrpeljivost - zavisi od niza faktora. To naravno ne smije da utiče na novinare i urednike i da ih dovodi u sumnju u pogledu odgovornosti. Takva nesigurnost mogla bi samo da proizvede autocenzuru i podstakne na izbjegavanje da se bave slučajevima raspirivanja nacionalne ili druge mržnje kao temama značajnim za širu ili užu društvenu zajednicu. Svako ograničavanje slobode izražavanja mora, dakle, da bude predviđeno zakonom u cilju zaštite pretežnijeg interesa i samo u mjeri koja je proporcionalna zaštiti tog interesa.

U Preporuci Vijeća Evrope (br. R(97)20 o „govoru mržnje“, ističe se da se od medija traži da *„izvještavaju i komentarišu djela koja spadaju u rasizam i netoleranciju na istinit i odgovoran način i da nastave da razvijaju profesionalne etičke kodekse koji odražavaju ove stavove“*. U istoj preporuci polazi se od stava da je *„najvažnije napraviti razliku između: (1) uloge koju mediji mogu da imaju u propagiranju rasizma, ksenofobije, antisemitizma i netolerancije i (2) mogućeg doprinosa medija borbi protiv tih pojava“*.

Preporuka Vijeća Evrope značajna je i po tome što podstiče medije i novinare da sami uspostavljaju profesionalne standarde i unapređuju profesionalnu etiku, ne ostavljajući vladama da to one čine.

Namjera, sadržaj, kontekst i svrha

Kako bi izbjegli odgovornost za prenošenje govora mržnje, mediji treba da posvete dužnu pažnju svom izvještavanju, držeći se profesionalnih standarda i prije i nakon objavljivanja teksta ili emitovanja priloga. Na osnovu presuda Evropskog suda moguće je izdvojiti četiri ključna kriterija za ocjenu odgovornosti.

Prvi je – namjera. Ključno je pitanje da li novinari i mediji žele da upotrebljavaju govor mržnje. Ukoliko je odgovor potvrđan, onda su sva druga pravila koja se odnose na profesionalno izvještavanje o govoru mržnje ili netrpeljivosti između određenih grupa nevažna. U tom slučaju mediji očigledno zloupotrebljavaju svoja prava i slobode i takav rad neće dobiti zaštitu ni u okvirima profesije, a ni pred nacionalnim ili pred Evropskim sudom.

Naredni je kriterij - sadržaj teksta ili priloga. Politički diskurs, odnosno teme od javnog značaja uvijek uživaju veći stepen zaštite od, na primjer, sadržaja zabavnog i sličnog karaktera. Razlog za različiti stepen zaštite jeste demokratski potencijal slobode izražavanja i istovremena zaštita govornika i publike. To, naravno, ne znači da je govor mržnje u političkim tekstovima dozvoljen, već da će sud, prije svega Evropski sud za ljudska prava, posebno uzeti u obzir sadržinu, kao i ostale elemente. Ukoliko je političar taj koji koristi govor mržnje, mediji imaju dužnost da informišu javnost, ali na profesionalan i odgovoran način, što praktično znači da ovakav govor osude. U suprotnom, vjerodostojno ali nekomentarisano prenošenje govora moglo bi se smatrati kao pomaganje u širenju, recimo, rasističkih ili ksenofobičnih ideja.

Posljednja dva kriterija su - kontekst i svrha. Oni su najbolje objašnjeni u ovdje navedenom sudskom predmetu *Jersild protiv Danske* („emitovanje uvredljivih komentara imalo je za cilj da obesmisli sagovornike, a ne da širi rasističke ideje; novinar se u tom programu distancirao od iznijetih gledišta; novinar nije podstrekavao niti širio govor mržnje).

Distanciranje od sagovornika je važno, ali ne mora uvijek da bude „sistematično i formalno od sadržaja navoda koji može da uvrijedi ili isprovocira druge ili oštetiti njihov ugled“. Kako je to zaključio Evropski sud (u predmetu *Thoma protiv Luksemburga*, 2001.), to „nije kompatibilno sa ulogom štampe da saopštava informacije o aktuelnim događajima, mišljenjima i idejama“. Istina, ovaj se predmet odnosio na klevetu a ne na govor mržnje, iako to bitno ne mijenja stanovište Evropskog suda.

Profesionalni standardi i etika

Ako se u ovom konkretnom slučaju (*ELTA TV*) primijene ovi kriteriji i profesionalni standardi i etika, onda možemo doći do nekoliko zaključaka. Oni su utemeljeni na razlozima navedenim u dodatnim objašnjenjima *ELTA TV* i kasnijim postupcima (reemitiranje programa i postavljanje na *youtube* kanalu).

1. Citat iz dodatnih objašnjenja *ELTA TV*: „...nijedan novinar nema moć da apsolutno sve ocjenjuje na najidealniji način, poštujući realne uslove u kojima rade novinari, a to je vječna borba sa rokovima, odnosno novinarskim rječnikom rečeno - "cajtnot"“.

Program koji se emitira jednom sedmično („*U sred srijede*“) ne pravi se „u vječnoj borbi s rokovima i u cajtnotu“ i ne može se pravdati tim razlozima. Uz to, od novinara se i ne očekuje i ne traži da „apsolutno sve ocjenjuje na najidealniji način“, ali to ga ne oslobađa obaveze da postupi profesionalno i odgovorno. Osim toga, ova je emisija reprizirana narednog dana i potom postavljena na *youtube* kanalu, što dodatno isključuje opravdanje da je u pitanju „borba sa rokovima“.

2. Citat iz dodatnih objašnjenja: „*Elta TV* se ne želi upuštati u procjene izrečenih riječi gospodina Mandića. Taj posao mora biti prepušten ekspertima na ocjenu i to nije naša uloga“.

Šta je onda „posao“ novinara – samo da zapisuju, drže mikrofone i uključuju kamere? Zar za ocjenu šta bi se moglo razumjeti kao govor mržnje treba biti „ekspert“? Činjenica je da je govor mržnje zapravo vrlo lako prepoznati: dovoljno je samo da se promijene imena i atributi one koji opisuju vlastite identite i da se zamisliti u položaju manjine u nekom drugom kontekstu...

3. Citat: „U brojnim nastupima u raznim medijima Milan Mandić je... često kritikovao rad Tužilaštva BiH; Elta TV smatra da bi za to (traženje nestalih i poginulih i procesuiranje ratnih zločina) trebali da se zalažu svi iskreni i pošteni ljudi, bez obzira na naciju, kao i Tužilaštvo...”

Znajući, dakle, da je M.M. „često kritikovao rad Tužilaštva BiH“ i, uz to, zalažući se za procesuiranje ratnih zločinaca, kao što navode u saopštenju, zašto u ovaj program nisu pozvali predstavnike Tužilaštva? To je temeljni profesionalni aksiom i abeceda novinarstva da se u obradi kontroverznih sadržaja omogući i drugoj strani da iznese svoje stavove. Ukoliko druga strana odbije da sudjeluje u takvoj emisiji ili da iznese svoj stav, poželjno je i opravdano to objaviti. Zbog publike, prije svega.

U ovom konkretnom slučaju to se nije dogodilo. Time je prekršen jedan od osnovnih standarda profesije i omogućeno jednom učesniku (M.M.) da u više navrata iznosi negativne ocjene o tužiocima i Tužilaštvu BiH u cjelini. Voditeljica emisije ni jednom nije intervenisala ni kad su te ocjene o odsutnim licima iznesene, ni kad je opravdavan počinjeni zločin (genocid) u Srebrenici.

U Kodeksu o audiovizuelnim medijskim uslugama i medijskim uslugama radija, u članu 5. (Pravičnost i nepristrasnost“) u stavu (3) naglašava se da se „audiovizuelnim i radijskim programima neće tendenciozno promovisati interesi jednog političkog subjekta ili bilo koje grupe ili pojedinca, niti će se dozvoliti da prevlada jedno mišljenje ili stanovište kada se radi o kontroverznim političkim, privrednim i drugim temama od javnog interesa“. Taj zahtjev u ovom slučaju nije primijenjen.

4. Citat: „U konkretnom slučaju, nakon objave intervjua Milana Mandića, Elta TV nije dobila niti jedan prigovor, napomenu, kritiku, upit za demanti ili reakciju na izrečeni kritički stav. Javnost nije prepoznala tu emisiju i tu izjavu kao raspirivanje mržnje“; „u ovom slučaju RAK nije reagovao...”

Odsustvo javne reakcije ne predstavlja potvrdu o profesionalno obavljenom poslu. Ipak, sudeći po optužnici i imenima svjedoka, reakcije očigledno nisu izostale.